

การศึกษาข้อผิดพลาดของการใช้คำบุพบทบอกทิศทาง “朝、对、向”
ของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์
Error analysis of “Chao”, “Dui”, and “ Xiang ” for Faculty of Liberal Art
students, Princess of Naradhiwas University

รัฐพร ศิริพันธ์¹Rattaphorn Siriphan¹

(Received: March 9, 2020; Revised: May 7, 2020; Accepted: June 18, 2020)

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาข้อผิดพลาดของการใช้คำบุพบทบอกทิศทาง “朝、对、向” ของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์ กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษา ชั้นปีที่ 2 และชั้นปีที่ 3 คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์ จำนวน 29 คน เลือกแบบเจาะจง เก็บข้อมูลโดยใช้แบบทดสอบการใช้คำบุพบทบอกทิศทาง “朝、对、向” ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ เท่ากับ 0.81 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าความถี่และค่าร้อยละ ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความผิดพลาดในเรื่องการเรียงลำดับคำหรือส่วนประกอบคำ ไม่ถูกต้อง (语序) มากที่สุด ร้อยละ 42.43 รองลงมา คือ การแทนที่ผิดความหมาย (误代) ร้อยละ 30.69 การตกหล่นของคำหรือส่วนประกอบของประโยค (遗漏) ร้อยละ 16.59 และการเกินมาของคำหรือส่วนประกอบของประโยค (误加) ร้อยละ 10.29 เป็นลำดับสุดท้าย สาเหตุเนื่องมาจาก ประการแรกการได้รับอิทธิพลจากภาษาแม่ นักศึกษานำความเคยชินในการใช้ภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาแม่ ไปใช้ในภาษาจีน ประการที่สองภาษาจีนมีโครงสร้างทางไวยากรณ์บางอย่างของคำบุพบทบอกทิศทาง “朝、对、向” ที่มีข้อจำกัดในการใช้ที่ซับซ้อน

คำสำคัญ: การวิเคราะห์ข้อผิดพลาด ภาษาจีน คำบุพบทบอกทิศทาง

¹คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์

¹Faculty of Liberal Arts, Princess of Naradhiwas University

Abstract

This research aimed to analyze the errors of using preposition of direction about “Chao”, “Dui”, and “Xiang” of Faculty of Liberal Art students, Princess of Naradhiwas University. The samples used in this study were 29 second-year and third-year students, Faculty of Liberal Art students, Princess of Naradhiwas University. The research instrument used in this study was the test of using adverb of time about “Xiang”, “Dui”, and “Chao” whose reliability was 0.81. The data of this study were analyzed by using frequency value and percentage.

The findings of this study revealed that firstly, the students’ errors mainly involved in the disordering of words and components was 42.43 percent. Secondly, overrepresented definitions were occasionally found at 30.69 percent. Thirdly, an omission or excess of words or components of a sentence was at 16.59 percent, and the last was an admission of words or components of a sentence at 10.29 percent. All the findings above showed that the students were influenced by the use of mother tongue, and Chinese preposition of time like “Xiang”, “Dui”, and “Chao” had its limitation and complexity of grammatical structures. According to these reasons, the students could make errors when using the prepositions

Keywords: Error analysis, Chinese, Preposition of direction

บทนำ

การเรียนการสอนภาษาต่างประเทศจำเป็นต้องกล่าวถึงไวยากรณ์ เนื่องจากแต่ละภาษาจะมีไวยากรณ์เฉพาะตัวเอง ซึ่งอาจจะมีทั้งส่วนที่เหมือนกัน คล้ายกันหรือแตกต่างกันไปตามลักษณะเฉพาะของภาษา ในภาษาไทยแม้จะมีลำดับประโยคพื้นฐานเหมือนกับภาษาจีน คือ S+V+O ประกอบด้วยประธานตามด้วยกริยาและอาจตามด้วยกรรม แต่เมื่อเพิ่มส่วนขยายอื่น ๆ เข้าไป เช่น คำบุพบทหรือคำวิเศษณ์ ลำดับของคำชนิดต่าง ๆ ในประโยคของภาษาไทยและภาษาจีนก็จะต่างกันไปในทันที (แพรวาเพชรเชิดชู, 2553) และความแตกต่างนี้เองได้กลายเป็นปัญหาหนึ่งในการเรียนการสอนภาษาจีน

คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์ ได้มีการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนเป็นหลักสูตรวิชาโท สำหรับนักศึกษาหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาภาษาอังกฤษ และสาขาภาษามลายู โดยนักศึกษาจะเริ่มเรียนวิชาโทภาษาจีนตั้งแต่ชั้นปีที่สอง จากการจัดการเรียนการสอน และการรวบรวมข้อผิดพลาดจากการส่งงานและการทำแบบฝึกหัดในห้องเรียน ผู้วิจัยพบว่าปัญหาเรื่องการใช้คำบุพบท เป็นปัญหาที่พบบ่อยที่สุดอย่างหนึ่งในการเรียนการสอนภาษาจีนเบื้องต้นของนักศึกษา

โดยเฉพาะเมื่อมีการเรียนในหน่วยการเรียนรู้ เรื่องของการบอกทิศทาง พบว่า นักศึกษามีความสับสนในการใช้คำบุพบทบอกทิศทาง “朝、对、向” เนื่องจากคำทั้งสามมีความหมายและโครงสร้างไวยากรณ์ในการนำไปใช้ที่ใกล้เคียงกัน เช่น นักศึกษาแต่งประโยคในห้องเรียนว่า 他走朝图书馆。โดยประโยคที่ถูกต้องควรเป็น 他朝图书馆走。ตัวอย่างข้อผิดพลาดเกิดจากการลำดับตำแหน่งคำบุพบทในประโยคไม่ถูกต้อง เป็นต้น

โดยจากการศึกษาคำบุพบทในภาษาจีนนั้น แม้ว่าคำบุพบทจะมีจำนวนคำไม่มากแต่มีความถี่ในการใช้คำในการสื่อสารค่อนข้างบ่อย จึงถือได้ว่าเป็นส่วนสำคัญในการใช้ภาษาจีน ในหนังสือหลักภาษาจีนของ Dejin (2003) ได้จำกัดความคำบุพบทจีนไว้ว่า “คำบุพบทเป็นคำที่ใช้ประกอบหน้าคำนามและคำสรรพนาม เพื่อประสมเป็นบุพบทวลี หน้าที่ของบุพบทวลี คือ เป็นคำขยายคำกริยา คำคุณศัพท์ เพื่อบอกเป้าหมายของกริยา เวลา สถานที่และวิธีการ เป็นต้น” คำบุพบทที่แตกต่างกันในภาษาจีนปรากฏได้ใน 3 ตำแหน่ง คือ 1) ตำแหน่งหน้าประธาน 2) ตำแหน่งหลังประธานหรือหน้ากริยา และ 3) ตำแหน่งหลังกริยาหรือกริยาวลี และด้วยเหตุนี้เองที่ทำให้ผู้เรียนชาวไทยมักจะสับสนกับวิธีการใช้คำบุพบทในภาษาจีน จากการศึกษาความหมายของคำบุพบททั้งสามคำ จากพจนานุกรมจีน – ไทย: ฉบับใหม่ (ฉบับพิมพ์หนังสือด้วย) โดย เขียรชัย เขียมวรเมธ (2552) ได้ให้ความหมายไว้ดังนี้ 1) คำบุพบท 朝 “หันหน้าเข้าหา” “หันเข้าสู่” “หันไปทาง” “หันหน้าเข้า...” “มุ่งหน้าไปสู่” 2) คำบุพบท 对 หมายถึง “เกี่ยวกับ” “ต่อ” “สำหรับ” 3) คำบุพบท 向 “ไปสู่” “จาก” นอกจากนี้ Huang Xiao (2015) ได้มีการศึกษาข้อผิดพลาดในการใช้คำบุพบทของนักศึกษาไทย โดยได้มีการเก็บรวบรวมข้อมูลจากการบ้านและใบงาน เมื่อนำมาวิเคราะห์ พบว่า ข้อผิดพลาดในการใช้คำบุพบทหลัก ๆ นั้น แบ่งได้เป็นสี่ประเภท คือ การแทนที่คำบุพบทสลับกัน การใช้คำผิดตำแหน่ง การเพิ่มเกินของคำบุพบท และการตกหล่นของคำบุพบท อีกทั้งงานวิจัยของ Wen qing (2016) ได้มีการศึกษา ข้อผิดพลาดจากการใช้คำบุพบท “朝、往、向” และให้ข้อเสนอแนะในการจัดการเรียนการสอนว่า การจัดการเรียนการสอนเรื่องคำบุพบทโดยให้ผู้สอนทำความเข้าใจในความหมาย รูปแบบการนำไปใช้และหลักเกณฑ์การนำไปใช้ พร้อมทั้งนำคำนั้น ๆ ไปฝึกฝนใช้จริงตามหลักทฤษฎี cognitive study จากการวิจัยของ Li Shan (2008) ได้ศึกษาข้อผิดพลาดของนักศึกษาไทยต่อการใช้คำบุพบทที่พบบ่อยของภาษาจีน ผลวิจัย พบว่าสาเหตุหลักของข้อผิดพลาดเกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่และแบบเรียนที่อธิบายไม่ชัดเจน นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้ศึกษาจากประมวลคำศัพท์การสอบวัดระดับภาษาจีนและระดับอักษรจีน หรือ National Office for Teaching Chinese as a foreign Language (2009) และเลือกคำบุพบทบอกทิศทางที่มีความถี่ในการใช้งานบ่อย 3 คำ ได้แก่ คำว่า “朝、对、向” โดยทั้งสามคำมีความหมายคล้ายกัน

โดยแปลเป็นภาษาไทยว่า “มุ่งไปยัง” เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในด้านต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับ นักศึกษาในการใช้คำบุพบทบอกทิศทาง 朝、对、向 และเพื่อค้นหาสาเหตุที่แท้จริงของข้อผิดพลาด และนำผลการศึกษานี้มาเป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาจีนต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อศึกษาข้อผิดพลาดของการใช้คำบุพบทบอกทิศทาง 朝、对、向 ของนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์

วิธีการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ข้อผิดพลาดของการใช้คำบุพบทบอกทิศทาง 朝、对、向 ของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 และชั้นปีที่ 3 คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์ ระหว่างวันที่ 7 สิงหาคม - 25 ธันวาคม 2562 ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยโดยมีรายละเอียดดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาภาษาอังกฤษและภาษามลายู รายวิชาโทภาษาจีน คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์ จำนวน 10 คน นักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษและภาษามลายู รายวิชาโทภาษาจีน คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์ จำนวน 19 คน ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาในหลักสูตรวิชาโทภาษาจีน ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 รวมทั้งสิ้น จำนวน 29 คน โดยนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ได้มีการศึกษาภาษาจีนจำนวนสองภาคการศึกษา จำนวน 128 ชั่วโมง และได้มีการศึกษาเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับคำบุพบทบอกทิศทาง 朝、对、向 จำนวน 2 หน่วยการเรียนรู้ คิดเป็น 16 ชั่วโมง และนักศึกษาชั้นปีที่สาม ได้มีการศึกษาภาษาจีนจำนวน 4 ภาคการศึกษา รวมทั้งสิ้นจำนวน 256 ชั่วโมง และได้มีการศึกษาเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับคำบุพบทบอกทิศทาง 朝、对、向 จำนวน 4 หน่วยการเรียนรู้ คิดเป็น 32 ชั่วโมง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แผนการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับคำบุพบทบอกทิศทาง 朝、对、向 จำนวน 4 หน่วยการเรียนรู้ หน่วยละ 4 ชั่วโมง คิดเป็น 32 ชั่วโมง ได้ดำเนินการจัดการเรียนการสอนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 และแบบทดสอบการใช้คำบุพบทบอกทิศทาง

朝、对、向 โดยชุดแบบทดสอบเป็นแบบทดสอบปรนัยและอัตนัย ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษาวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องและแบบทดสอบด้วยตนเอง จากการออกแบบจากความเหมือนและแตกต่างทางไวยากรณ์ของคำบุพบทบอกทิศทาง 朝、对、向 เพื่อทดสอบความเข้าใจในโครงสร้าง “S + 介词 + (名词/代词) + 动词” และการจับคู่คำกริยาที่เหมาะสม รวมถึงข้อยกเว้นของไวยากรณ์ที่สามารถสังเกตได้ โดยแต่ละตอนสร้างขึ้นเพื่อทดสอบความรู้ความเข้าใจทางไวยากรณ์เกี่ยวกับคำบุพบทบอกทิศทาง 朝、对、向

รูปแบบของแบบทดสอบมี 4 แบบ คือ

1. แบบเลือกตอบ โดยให้นักศึกษาใช้คำที่กำหนดใช้เติมในตำแหน่งของประโยคให้ถูกต้อง จำนวน 15 ข้อ
2. แบบเรียงประโยคให้ โดยให้นักศึกษานำคำที่กำหนดเรียงเป็นประโยคที่ต้องการสมบูรณ์ จำนวน 3 ข้อ
3. แบบเติมคำ โดยให้นักศึกษาเลือกคำที่เหมาะสมเติมลงในช่องว่าง จำนวน 3 ข้อ
4. แต่งประโยค โดยให้นักศึกษานำคำที่กำหนดให้มาแต่งประโยคให้ถูกต้อง

จากนั้นนำแบบทดสอบการใช้คำบุพบทบอกทิศทาง 朝、对、向 เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญเพื่อพิจารณาตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสม จากนั้นนำมาปรับแก้ตามที่ผู้เชี่ยวชาญเสนอแนะและนำไปใช้กับกลุ่มเป้าหมายที่ได้มาด้วยการสุ่ม จำนวน 15 คน เพื่อหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ โดยใช้วิธีคำนวณของคูเดอร์ ริชาร์ดสัน (Kuder – Richardson) สูตร KR-20 (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2543) มีค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบเท่ากับ 0.81

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 โดยดำเนินการเก็บข้อมูลจากใบงาน แบบฝึกหัด และการบ้านประจำหน่วย รวมทั้งสิ้น 4 หน่วยการเรียนรู้ จำนวน 32 ชั่วโมง ได้ข้อมูลใบงานและแบบฝึกหัด จำนวน 232 ชุด และหลังจากการจัดการเรียนการสอนตามแผนการเรียนรู้ทั้ง 4 หน่วย เรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยได้แจกแบบทดสอบการใช้คำบุพบทบอกทิศทาง 朝、对、向 ให้นักศึกษาทำในคาบเรียนโดยกำหนดเวลา 2 ชั่วโมง ผู้วิจัยอนุญาตให้นักศึกษาใช้พจนานุกรมและเครื่องมือในการสืบค้นได้

การวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ คือ หาค่าร้อยละ และค่าความถี่ของข้อผิดพลาดแต่ละด้าน และวิเคราะห์ความผิดพลาดแต่ละด้านโดยชี้ให้เห็นลักษณะของความผิดพลาดและการแก้ไขที่ถูกต้องควบคู่กันไป

ผลการวิจัย

จากการศึกษาข้อผิดพลาดการใช้คำบุพบทออกทิศทาง 朝、对、向 ของกลุ่มตัวอย่างสามารถแบ่งผลการศึกษาออกเป็น 2 ตอน คือ 1) ผลการวิเคราะห์ความถี่ของข้อผิดพลาดในการใช้คำบุพบทออกทิศทาง 朝、对、向 และ 2) ตัวอย่างลักษณะของข้อผิดพลาดในการใช้คำบุพบทออกทิศทาง 朝、对、向 โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ความถี่ของข้อผิดพลาดในการใช้คำบุพบทออกทิศทาง 朝、对、向 ดังนี้

ตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์ความถี่ของข้อผิดพลาดในการใช้คำบุพบทออกทิศทาง 朝、对、向 ตอนที่ 1

คำถามแบบเลือกตอบ	รอยละของ			จำนวนผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด
	对 รอยละ	向 รอยละ	朝 รอยละ	
1. 他在台上.....我们讲话。 (คำตอบที่ถูกต้องคือ 对)	52.9	35.7	11.4	47.1
2. 他.....我解释了这件事。 (คำตอบที่ถูกต้องคือ 向)	74.3	22.9	2.9	77.1

ตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์ความถี่ของข้อผิดพลาดในการใช้คำบุพบทบอกทิศทาง 朝、对、向
ตอนที่ 1 (ต่อ)

คำถามแบบเลือกตอบ	รอยละของ ความถี่ในการ ผิดพลาดต่อ จำนวนผู้ตอบ แบบสอบถาม ทั้งหมด			
	对 รอยละ	向 รอยละ	朝 รอยละ	
3. 我觉得很荣幸·你们公司投简历。 (คำตอบที่ถูกต้องคือ 向)	25.7	51.4	22.9	48.6
4. 他.....这份感情很投入。 (คำตอบที่ถูกต้องคือ 对)	61.4	27.1	11.4	38.6
5. 乞丐.....我要钱。 (คำตอบที่ถูกต้องคือ 向/朝)	22.9	41.4	35.7	22.9
6. 张李.....灾区人民捐献了三百块钱。 (คำตอบที่ถูกต้องคือ 向)	32.9	37.1	30.0	62.9
7. 现在睡觉.....我来说是个浪费。 (คำตอบที่ถูกต้องคือ 对)	64.3	21.4	14.3	35.7
8. 我.....朋友借钱。 (คำตอบที่ถูกต้องคือ 向/朝)	31.4	50.0	18.6	31.4
9. 李四.....张三道歉。 (คำตอบที่ถูกต้องคือ 向)	25.7	64.3	10.0	35.7
10. 张三.....李总汇报工作。 (คำตอบที่ถูกต้องคือ 向)	31.4	58.6	10.0	41.4
11. 你为什么总是.....她不满呢? (คำตอบที่ถูกต้องคือ 对)	70.0	24.3	5.7	30.0
12. 父母.....我十分疼爱。 (คำตอบที่ถูกต้องคือ 对)	75.7	18.6	5.7	24.3

ตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์ความถี่ของข้อผิดพลาดในการใช้คำบุพบทบอกทิศทาง 朝、对、向
ตอนที่ 1 (ต่อ)

คำถามแบบเลือกตอบ	对 ร้อยละ	向 ร้อยละ	朝 ร้อยละ	ร้อยละของ ความถี่ในการ ผิดพลาดต่อ จำนวนผู้ตอบ แบบสอบถาม ทั้งหมด
13. 大家都知道你喜欢她·快去.....她表白。 (คำตอบที่ถูกต้องคือ 向)	28.6	54.3	17.1	45.7
14. 他拿着斧子用力地.....树根砍下去。 (คำตอบที่ถูกต้องคือ 向/朝)	21.4	34.3	44.3	21.4
15. 他让我替他.....你问好。 (คำตอบที่ถูกต้องคือ 向)	37.1	55.7	7.1	44.3

ตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์ความถี่ของข้อผิดพลาดในการใช้คำบุพบทบอกทิศทาง 朝、对、向
ตอนที่ 2

เรียงประโยค	ร้อยละของ ความถี่ในการใช้ ถูกต้อง	ร้อยละของ ความถี่ในการ ผิดพลาด
1. 向说明不需要您我。 ฉันไม่จำเป็นต้องมาอธิบายให้คุณ (ประโยคที่ถูกต้องคือ 我不需要向您说明。)	85.70	14.3
2. 说 丽萨 老板 朝 姜 笑着。 ถ้าแก่เจียงหันไปพูดอย่างติดตลกกับลิซ่า (ประโยคที่ถูกต้องคือ 姜老板朝丽萨笑着说。)	35.70	64.30

ตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์ความถี่ของข้อผิดพลาดในการใช้คำบุพบทบอกทิศทาง 朝、对、向 ตอนที่ 2 (ต่อ)

เรียงประโยค	ร้อยละของ ความถี่ในการใช้ ถูกต้อง	ร้อยละของ ความถี่ในการ ผิดพลาด
3. 足够 他们 有 他 表示 的 理由 对 尊重。 พวกเขา มี เหตุผล ที่ ดี พอ ที่ จะ แสดง ความ เคารพ ต่อ เขา (ประโยค ที่ ถูก ต้อง คือ 他们 有 足够 的 理由 对 他 表示 尊重。)	45.70	54.30

ตารางที่ 3 ผลการวิเคราะห์ความถี่ของข้อผิดพลาดในการใช้คำบุพบทบอกทิศทาง 朝、对、向 ตอนที่ 3

เติมคำ	ร้อยละของ ความถี่ ในการใช้ ถูกต้อง	ร้อยละของ ความถี่ในการ ผิดพลาด
1. 李四，请代我 <u>向</u> 你父母问好。	50.0	50.0
2. 你说吧，我会 <u>对</u> 你所说的事情保密。	27.1	72.9
3. 他 <u>朝</u> 门外大喊大叫 “打开啊，打开”。	47.1	52.9

ตารางที่ 4 แสดงค่าร้อยละของข้อผิดพลาดแยกตามประเด็นจากการวิเคราะห์ใบงานและแบบฝึกหัดของนักศึกษา

อันดับที่	ประเด็น	คิดเป็นร้อยละ
1	การเรียงลำดับไม่ถูกต้อง (错序)	42.43
2	การแทนที่ผิดความหมาย (误代)	30.69
3	การตกหล่น (遗漏)	16.59
4	การเพิ่มเกิน (误加)	10.29
	รวม	100

ผลการวิเคราะห์ในตารางที่ 4 พบว่า ข้อผิดพลาดการใช้คำบุพบทบอกทิศทาง 朝、对、向 ของนักศึกษาที่พบมากที่สุด ได้แก่ การเรียงลำดับไม่ถูกต้อง (错序) คิดเป็นร้อยละ 42.43 ของจำนวน ข้อผิดพลาดทั้งหมด รองลงมาคือ การแทนที่ผิดความหมาย (误代) คิดเป็นร้อยละ 30.69 ต่อมาคือ การตกหล่น (遗漏) คิดเป็นร้อยละ 16.59 และสุดท้าย คือ การเพิ่มเกิน (误加) คิดเป็นร้อยละ 10.29

ตอนที่ 2 ตัวอย่างลักษณะของข้อผิดพลาด

การวิเคราะห์ลักษณะของข้อผิดพลาด ผู้วิจัยเลือกวิเคราะห์จากแบบทดสอบทั้ง 3 แบบ คือ 1) แบบเลือกตอบ 2) แบบเรียงประโยค และ 3) แบบเติมคำ โดยเลือกตัวอย่างการวิเคราะห์จากข้อคำถาม ที่มีผู้ตอบผิดมากกว่า 50% ในสามอันดับแรก โดยวิเคราะห์ข้อผิดพลาด ตามกรอบแนวคิดประยุกต์ จากเรื่องข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ของนักศึกษาต่างชาติที่เรียนภาษาจีนที่ศึกษาโดย Lu Jianji (1994) ที่แบ่งข้อผิดพลาดออกเป็น 4 ประเภท ได้แก่

- 1) การแทนที่ผิดความหมาย (误代) หมายถึง ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเลือกใช้คำ ที่ความหมายใกล้เคียงกัน (近义词) การใช้ชุดคำที่เข้าคู่กัน (词语搭配) และการเลือกใช้รูปประโยค (句式) ไม่ถูกต้อง เป็นต้น ทำให้การสื่อความในภาษาแปลผิดไปจากภาษาต้นฉบับ
- 2) การตกหล่น (遗漏) หมายถึง ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้คำขาดไป ทำให้ภาษาแปล ไม่สามารถสื่อความได้ตรงตามภาษาต้นฉบับ
- 3) การเพิ่มเกิน (误加) หมายถึง ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการใช้คำเกินมาทำให้ภาษาแปล ไม่สามารถสื่อความได้ตรงตามภาษาต้นฉบับ
- 4) การเรียงลำดับไม่ถูกต้อง (错序) หมายถึง ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการเรียงลำดับของคำหรือ ส่วนประกอบต่าง ๆ ในประโยคไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์จีน

1. การเรียงลำดับไม่ถูกต้อง (错序)

จากการวิเคราะห์แบบทดสอบการใช้คำบุพบทบอกทิศทาง 朝、对、向 พบลักษณะของ ข้อผิดพลาดด้านการเรียงลำดับไม่ถูกต้อง เช่น

1.1 การเรียงลำดับไม่ถูกต้องของคำบุพบทบอกทิศทาง 朝

A. 他走朝图书馆。(คำถามตอนแต่งประโยค)

ประโยคที่ถูกต้อง คือ 他朝图书馆走去。

B. 姜老板笑着说朝丽萨。(คำถามแบบเรียงคำประโยค)

ประโยคที่ถูกต้อง คือ 姜老板朝丽萨笑着说。

โครงสร้างพื้นฐานทางไวยากรณ์ของคำบุพบทบอกทิศทาง 朝 คือ “朝 + Np+Vp”

มักจะใช้เป็นส่วนขยายกริยา วางไว้หน้าคำกริยา ในลักษณะของประโยค A และประโยค B คือ ข้อผิดพลาดของนักศึกษาไทยที่เกิดขึ้นบ่อย เนื่องจากสับสนระหว่างไวยากรณ์ภาษาไทยและภาษาจีน

ประโยค A เมื่อแปลเป็นภาษาไทย คือ

他 走 朝 图书馆。
เขา เดิน มุ่งหน้าไป ห้องสมุด

ประโยคที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ภาษาจีน คือ

他 朝 图书馆 走去。
เขา มุ่งหน้าไป ห้องสมุด เดิน

1.2 การเรียงลำดับไม่ถูกต้องของคำบุพบทบอกทิศทาง 对

จากการศึกษาพบว่า ข้อผิดพลาดของคำบุพบทบอกทิศทาง 对 ในส่วนของการเรียงประโยค มีความถี่ของการผิดพลาดอยู่ที่ร้อยละ 54.3 โดยส่วนมากพบข้อผิดพลาด ดังนี้

A. 他们有理由对他的足够表示尊重。

B. 他们有尊重足够的里有对他表示。

ประโยคที่ถูกต้องคือ 他们有足够的理由对他表示尊重。(คำถามแบบเรียงคำประโยค)

โครงสร้างพื้นฐานทางไวยากรณ์ของคำบุพบทบอกทิศทาง 对₂ คือ S+对₂ (介词)+N+VP”

ดังนั้น ประโยค A และ ประโยค B จึงไม่ถูกต้อง

ประโยคที่ถูกต้องภาษาไทยสามารถแปลเป็นภาษาจีนได้ ดังนี้

พวกเขา มี เหตุผล เพียง พอ ที่จะ แสดง ความเคารพ ต่อ เขา
他们有理由足够的表示尊重对他

1.3 การเรียงลำดับไม่ถูกต้องของคำบุพบทบอกทิศทาง 向

ข้อผิดพลาดของการเรียงลำดับไม่ถูกต้องของคำบุพบทบอกทิศทาง 向พบไม่มาก มีความถี่ของการผิดพลาดอยู่ที่ร้อยละ 14.3 โดยส่วนมากพบข้อผิดพลาด ดังนี้

A. 我向您不需要说明

B. 我不需要说明向您

ประโยคที่ถูกต้องคือ **我不需要向您说明。** (คำถามแบบเรียงคำประโยค)

โครงสร้างพื้นฐานทางไวยากรณ์ของคำบุพบทบอกทิศทาง**向** คือ

S+向1 + O(介词宾语) + (V + 其他成分)

ดังนั้น ประโยค A และ ประโยค B จึงไม่ถูกต้อง ในประโยคคำว่า “**不需要**” เป็นภาคแสดง ควรนำไปวางไว้หลังประธาน **我** แล้วตามด้วยส่วนขยายกริยา (**向**) + ภาคกรรม (**您**) + คำกริยา (**说明**)

ประโยคที่ถูกต้องภาษาไทยสามารถแปลเป็นภาษาจีนได้ ดังนี้

ฉัน ไม่จำเป็นต้อง มา อธิบาย กับ คุณ

我 不需要 来 说明 对 您

2. การตกหล่น (遗漏)

จากการวิเคราะห์แบบทดสอบการใช้คำบุพบทบอกทิศทาง **朝、对、向** พบว่า ลักษณะของข้อผิดพลาดที่เกิดจากการตกหล่น ส่วนใหญ่ข้อผิดพลาดจากการตกหล่นไม่ได้เกิดจากการใช้คำบุพบทบอกทิศทาง **朝、对、向** แต่เกิดจากคำที่เป็นส่วนประกอบรวม (词语搭配) อื่น ๆ ส่งผลให้ความหมายของประโยคไม่สมบูรณ์ เช่น

A. 我朝他跑步。 (แต่งประโยค)

ประโยคที่ถูกต้องคือ **我朝他跑 (过来/去)。**

B. 他朝我走。 (แต่งประโยค)

ประโยคที่ถูกต้องคือ **他朝我走来。**

ในประโยค A และประโยค B ขาดบทเสริมกริยาบอกแนวโน้ม (趋向补语) ทำให้ประโยคไม่สมบูรณ์ ในส่วนท้ายของประโยค A และประโยค B ควรเติม บทเสริมกริยาบอกแนวโน้ม (趋向补语) “**去**” “**来**” เช่น

A. 我朝他跑 (过来/去)。

B. 他朝我走来。

3. การแทนที่ผิดความหมาย (误代)

จากการวิเคราะห์แบบทดสอบการใช้การใช้คำบุพบทออกทิศทาง 朝、对、向 พบลักษณะของข้อผิดพลาดด้วยการแทนที่ผิดความหมาย มักเกิดจากการไม่เข้าใจในไวยากรณ์และการนำไปใช้ รวมทั้งรูปแบบการใช้ในประโยค โดยคำบุพบทออกทิศทางทั้งสามคำที่เลือกมานั้น มีความหมายใกล้เคียงกัน แต่ในลักษณะของรูปประโยคและไวยากรณ์มีจุดที่ต่างกันเล็กน้อย ส่วนเหล่านี้ทำให้นักศึกษาสับสนในการนำไปใช้ และทำให้เกิดข้อผิดพลาดขึ้น

A. 他朝镜子打扮。(แต่งประโยค)

ประโยคที่ถูกต้อง คือ 她对着镜子打扮。

ประโยค A. ไม่สามารถใช้คำว่า 朝 ได้ แม้ว่าความหมายจะมีความใกล้เคียงกัน แต่ในประโยคนั้นต้องใช้คำว่า “对着+NP+VP” ในการขยายคำกริยา เนื่องจากคำว่า “对着” เป็นคำบุพบทสำหรับคำนาม “镜子” เพื่อใช้การประกอบกันเป็นวลีบุพบทกรรม เพื่อทำหน้าที่เป็นส่วนขยายกริยา ในการขยายคำว่า “打扮” มีความหมายแสดงถึง “หันไปทาง” เพราะฉะนั้นประโยคที่ถูกต้องควรใช้ “对着 + 镜子打扮”

B. 河水流朝大海。(แต่งประโยค)

ประโยคที่ถูกต้องคือ 河水流向大海。

ตัวอย่างประโยค B ควรใช้คำว่า 向 เนื่องจากในภาษาจีนนั้น คำบุพบท 向 สามารถใช้วางไว้หลังคำกริยาที่มีพยางค์เสียงเดียว เพื่อใช้เป็นส่วนเสริมกริยา ความหมายแสดงถึงการเปลี่ยนทิศทางของกริยานั้น ๆ คำบุพบท 朝 ไม่สามารถนำมาใช้ขยายคำกริยาได้โดยตรง หากต้องการใช้คำบุพบท 朝 ด้านหลังจำเป็นต้องมีคำนามหรือคำสรรพนามต่อท้าย เพราะฉะนั้นประโยค B ที่ถูกต้องควรใช้ 向

4. การเพิ่มเกิน (误加)

จากการวิเคราะห์แบบทดสอบการใช้การใช้คำบุพบทออกทิศทาง 朝、对、向 พบลักษณะของข้อผิดพลาดด้วยการเพิ่มเกิน การผิดพลาดลักษณะนี้ มักเกิดจากความไม่เข้าใจในไวยากรณ์และการนำไปใช้ รวมทั้งรูปแบบการใช้ในประโยค โดยคำกริยาวิเศษณ์ทั้งสามคำที่เลือกมานั้นมีความหมายใกล้เคียงกัน แต่ในลักษณะของรูปประโยคและไวยากรณ์มีจุดที่ต่างกันเล็กน้อย ส่วนเหล่านี้ทำให้นักศึกษาสับสนในการนำไปใช้ และทำให้เกิดข้อผิดพลาดขึ้น เช่น

A. 我朝你喜欢。(แต่งประโยค)

ประโยคที่ถูกต้องคือ 我喜欢你。

ในประโยคนี้คำว่า 朝 เพิ่มเกินมา โดยประโยคนี้สามารถใช้โครงสร้าง (S+O+V) และตามหลักไวยากรณ์แล้วคำบุพบท “朝” ไม่สามารถใช้กับคำกริยาที่ใช้แสดงอารมณ์ความรู้สึกได้

B. 妈妈对我批评。(แต่งประโยค)

ประโยคที่ถูกต้องคือ 妈妈批评我。

ในประโยค B คำว่า “批评” สามารถตามด้วยภาคกรรรมได้ โดยไม่ต้องใช้คำว่า “对” มาเป็นคำบุพบทเสริมในประโยค

C. 跟朋友去买东西对我也是我的幸福。(แต่งประโยค)

ประโยคที่ถูกต้องคือ 跟朋友去买东西也是我的幸福。

ในประโยค C นั้น “对我” คือส่วนเพิ่มเกินของประโยค ประโยคที่ถูกต้องสามารถแก้เป็น “跟朋友去买东西也是我的幸福” หรือใช้โครงสร้าง “对.....来说” ประโยคที่ถูกต้อง คือ “对我来说跟朋友去买东西是一个幸福。”

อภิปรายผลการวิจัย

การศึกษาและวิเคราะห์ข้อผิดพลาดของการใช้คำบุพบทบอกทิศทาง 朝、对、向 ของนักศึกษา เมื่อวิเคราะห์หาสาเหตุของข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้น พบว่า มีสาเหตุมาจากการแทรกแซงของภาษาแม่ คิดเป็นร้อยละ 32.43 เนื่องจากคำว่า “朝、对、向” โดยทั้งสามคำมีความหมายคล้ายกัน โดยสามารถแปลเป็นภาษาไทยว่า “มุ่งไปยัง” เมื่อนักศึกษานำคำบุพบทมาใช้จึงเกิดความสับสนในการเลือกใช้คำ สอดคล้องกับงานวิจัยของ Xiao (2015) Jing (2016) ที่พบว่า สาเหตุหลักของข้อผิดพลาดของการใช้คำบุพบทบอกทิศทาง 朝、对、向 คือ การแทรกแซงของภาษาแม่ อีกทั้งยังสอดคล้องกับผลการศึกษาของ Lu Jian-ji (1994) เรื่องการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ของชาวต่างชาติที่เรียนภาษาจีน ที่หากมองจากด้านผู้เรียน ระบุว่าภาษาแม่และความรู้ภาษาจีนที่ยังไม่แตกฉานพอของชาวต่างชาติ เป็นอุปสรรคของการเรียนรู้ไวยากรณ์ใหม่และทำให้เกิดข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาจีน โดยลักษณะข้อผิดพลาดส่วนใหญ่ ปรากฏในลักษณะการลำดับหรือการวางลำดับของส่วนประกอบของคำบุพบทไม่ถูกต้อง ในภาษาจีนนั้น บทขยายบทกริยา มักอยู่ระหว่างบทประธานกับบทกริยา มีเพียงบทขยายที่บอกเวลาและสถานที่ที่สามารถวางไว้ต้นประโยคได้ ซึ่งนักศึกษาต่างชาติมักนำไปวางไว้ท้ายประโยคหรือหน้าประโยค โดยทั่วไปในภาษาไทยนั้นคำบุพบทหรือคำบุพบทวลีจะวางไว้หลังบทกริยา

(VP+PP+ผู้ถูกกระทำ) ด้วยเหตุนี้เองจึงเป็นสาเหตุให้เกิดข้อผิดพลาดของนักศึกษาไทยในการลำดับหรือการวางลำดับของคำบุพบทไม่ถูกต้องขึ้น เช่น

ไวยากรณ์ภาษาจีน “ประธาน + คำบุพบท + (คำนาม/คำสรรพนาม) + คำกิริยา/คำคุณศัพท์”

他 朝 图书馆 走去。

ไวยากรณ์ภาษาไทย “ประธาน + คำกิริยา/คำคุณศัพท์ + คำบุพบท + (คำนาม/คำสรรพนาม)”

เขา (他) เดิน (走) มุ่งหน้าไป (朝) ห้องสมุด (图书馆)

ข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นมากเป็นอันดับสอง คือ ข้อผิดพลาดที่เกิดจากการตกหล่นซึ่งมีหลายลักษณะ จากการวิเคราะห์ พบว่า ความสับสนระหว่างการเลือกใช้คำทำให้เกิดข้อผิดพลาด คิดเป็น 26.12% สาเหตุเกิดจาก ภาษาจีนมีโครงสร้างทางไวยากรณ์บางอย่างของการใช้คำบุพบทนอกทิศทาง 朝、对、向 มีข้อจำกัดในการใช้ที่ซับซ้อน เช่น คำบุพบท 向 มักจะใช้วางไว้หลังคำกิริยาที่มีพยางค์เดียว เพื่อใช้เป็นส่วนเสริมกิริยา ความหมายแสดงถึงการเปลี่ยนทิศทางของกิริยานั้น ๆ ส่วนคำบุพบท 朝 ไม่สามารถนำมาใช้ขยายคำกิริยาได้โดยตรง หากต้องการใช้คำบุพบท 朝 ด้านหลังจำเป็นต้องมีคำนามหรือคำสรรพนามต่อท้าย ดังตัวอย่างประโยค 河水流朝大海。ประโยคที่ถูกต้องควรเป็น 河水流向大海。นอกจากนี้การสับสนส่วนประกอบคำเสริมในประโยค จนเกิดเป็นข้อผิดพลาดของประโยค คิดเป็น 8.11% เช่น คำว่า 朝 ที่มักจะมีคำว่า 去, 来 เป็นคำเสริมในประโยค เพื่อให้ประโยคสมบูรณ์ โดยนักศึกษามักจะเลยการใช้เหล่านี้ ดังตัวอย่างประโยค 我朝他跑。ประโยคที่ถูกต้องควรเป็น 我朝他跑去。นอกจากนี้จากการวิเคราะห์การบ้าน ใบงาน และแบบทดสอบของนักศึกษา พบว่า นักศึกษาเลือกใช้คำบุพบทนอกทิศทาง 对 และ 向 มากกว่าการใช้คำบุพบทนอกทิศทาง 朝 ดังตัวอย่างประโยค 应该好的方向去发展。ประโยคที่ถูกต้องควรเป็น 应该朝好的方向去发展。โดยในประโยคขาดคำว่า 朝 เนื่องจากนักศึกษายังไม่มั่นใจในการใช้คำศัพท์นี้ เมื่อต้องแต่งประโยคจึงได้มีการงดเว้นที่จะใช้เพื่อป้องกันความผิดพลาด จากการวิเคราะห์สาเหตุพบว่า เนื่องจากความรู้ในภาษาจีนของนักศึกษาแต่ละคนไม่เท่ากัน นักศึกษาบางคนนั้นแม้ว่าจะมีความรู้เรื่องการใช้งานคำบุพบทของภาษาจีนในระดับหนึ่งแล้ว แต่ยังไม่ปรากฏการงดเว้นที่จะใช้ไวยากรณ์ จนทำให้เกิดข้อผิดพลาดขึ้น นอกจากนี้ยังเกิดจากการที่นักศึกษาไม่เข้าใจคำที่เป็นส่วนประกอบรวม (词语搭配) ของคำบุพบทจึงทำให้เกิดข้อผิดพลาด ผลการวิจัยยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ Lu Jianji (1994) ซึ่งได้ศึกษาข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ของชาวต่างชาติที่เรียนภาษาจีนวิเคราะห์ว่าเกิดจากหลายสาเหตุ และสาเหตุหนึ่งในนั้นประกอบด้วย 1) ไวยากรณ์ในภาษาแม่ไม่ปรากฏ

หลักการใช้เหล่านี้ ทำให้ชาวต่างชาติจึงไม่เคยชินที่จะใช้ไวยากรณ์เหล่านี้ในภาษาจีน และ 2) ไม่มั่นใจว่าจะใช้ได้ถูกต้องจึงงดเว้นที่จะใช้

สรุปผลการวิจัย

จากงานวิจัยนี้สรุปได้ว่า ข้อผิดพลาดของการใช้คำบุพบทบอกทิศทาง 朝、对、向 ที่ปรากฏจำนวนครั้งมากที่สุด คือ 1) การเรียงลำดับไม่ถูกต้อง (错序) คิดเป็นร้อยละ 42.43 ของจำนวนข้อผิดพลาดทั้งหมด 2) การแทนที่ผิดความหมาย (误代) คิดเป็นร้อยละ 30.69 3.) การตกหล่น (遗漏) คิดเป็นร้อยละ 16.59 และ 4) การเพิ่มเกิน (误加) คิดเป็นร้อยละ 10.29 ของจำนวนข้อผิดพลาดทั้งหมด ซึ่งสาเหตุหลักของข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นพบว่า มีผลจากการได้รับอิทธิพลจากภาษาแม่ นักศึกษานำความเคยชินในการใช้ภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาแม่ไปใช้ในภาษาจีน ประการที่สอง ภาษาจีนมีโครงสร้างทางไวยากรณ์บางอย่างของการใช้คำบุพบทบอกทิศทาง 朝、对、向 มีข้อจำกัดในการใช้ที่ซับซ้อน ผู้วิจัยเสนอแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนคำบุพบทบอกทิศทาง 朝、对、向 โดยสรุปผลจากผลการวิจัย เนื่องจากในข้อผิดพลาดด้านการลำดับคำพบเป็นส่วนมาก ดังนั้น ในการจัดการเรียนการสอนผู้สอนควรเน้นย้ำโครงสร้างของคำบุพบทบอกทิศทางทั้งสามคำให้กับนักศึกษา ดังตัวอย่าง

ไวยากรณ์ภาษาจีน “ประธาน + คำบุพบท + (คำนาม/คำสรรพนาม) + คำกริยา/คำคุณศัพท์”

他 朝 图书馆 走去。

ไวยากรณ์ภาษาไทย “ประธาน + คำกริยา/คำคุณศัพท์ + คำบุพบท + (คำนาม/คำสรรพนาม)”

เขา (他) เดิน (走) มุ่งหน้าไป (朝) ห้องสมุด (图书馆)

นอกจากนี้ ผู้สอนควรให้ความสำคัญกับคำที่เป็นส่วนประกอบรวม (词语搭配) ของคำบุพบทบอกทิศทาง 朝、对、向 ในการจัดการเรียนการสอน เพื่อให้ให้นักศึกษานำใช้ได้ถูกต้อง เช่น “向朝我要钱 · 朝学校门口飞跑 · 对老师发誓 · 对你有用 · 对我来说 · 向您道歉 · 向你父母问好” เหล่านี้เป็นต้น ในการจัดการเรียนการสอน ผู้วิจัยมีความเห็นว่าหากผู้สอนสามารถสอดแทรกโครงสร้างคำที่เป็นส่วนประกอบรวม (词语搭配) เหล่านี้ให้กับนักศึกษาในการจัดการเรียนการสอน จะส่งผลดีต่อความรู้ความเข้าใจในการใช้คำของนักศึกษาและทำให้นักศึกษาจดจำการใช้งานที่ถูกต้องได้ดียิ่งขึ้น ในระดับความรู้ทางภาษาที่สูงขึ้น สามารถใช้วิธีการเปรียบเทียบความเหมือนและแตกต่างของคำบุพบท การใช้แทนและสลับกันได้ใบบางกรณีและใบบางกรณีที่ไม่สามารถใช้แทนกันได้

โดยผู้สอนสามารถใช้มุมมองที่เหมือนและแตกต่างกันเหล่านี้ ในการออกแบบแบบฝึกหัดและแบบทดสอบให้กับนักศึกษาในการทบทวนบทเรียน รวมถึงการวัดผลและประเมินผล

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

ในงานวิจัย พบว่า สาเหตุสำคัญของ การเกิดข้อผิดพลาดในการใช้คำบุพบทบอกทิศทาง มีสาเหตุมาจากอิทธิพลของภาษาแม่ ผู้วิจัยจึงขอแนะนำให้ผู้สอนแยกกลุ่มคำบุพบทตามการวางตำแหน่งในประโยคในการจัดการเรียนการสอน เพื่อลดความผิดพลาดที่มีเหตุจากอิทธิพลของภาษาแม่ อีกทั้งสามารถใช้วิธีการเปรียบเทียบความเหมือนและแตกต่างของคำบุพบท ทั้งในด้านไวยากรณ์และการนำไปใช้ในสถานการณ์จริง เพื่อให้ผู้เรียนมีความเข้าใจที่ชัดเจนมากยิ่งขึ้น

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

เนื่องจากคำบุพบทในภาษาจีนนั้น ไม่ได้มีเพียงแค่คำบุพบทในการบอกทิศทาง ควรมีการศึกษาข้อผิดพลาดของคำบุพบทประเภทต่าง ๆ เพิ่มขึ้น เพื่อสามารถนำมาปรับใช้และหาวิธีการที่เหมาะสมในการจัดการเรียนการสอนต่อไป

รายการอ้างอิง

- เชียรชัย เอี่ยมวรเมธ. (2552). *พจนานุกรมจีน-ไทย ฉบับใหม่ (ฉบับพิมพ์หนังสือด้วย)*. พิมพ์ครั้งที่ 23. กรุงเทพฯ: รวมสาส์น.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2543). *วิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์*. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- แพรวา เพชรเชิดชู. (2553). *การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการใช้คำบุพบทภาษาจีนของนักเรียนไทยระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล*. มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์. กรุงเทพฯ.
- Dejin,S., (2003). *A Course for Mandarin Chinese Grammar*. (1st ed). Beijing Language and culture university Press, Beijing
- Jing,W.,. (2016). *The Error Analysis of "Xiang""Wang""Chao" and Teaching Strategies*. Harbin Normal University. (in Chinese)
- Li Shan. (2008). *An Analysis of Chinese Preposition Errors Made by Thai Learners*. Jinan University. (in Chinese)

- Lu Jianji. (1994). *A study on the theory of inter language and the phonetic error analysis of foreign Chinese learners*. Language teaching and research, no3 (in Chinese)
- National Office for Teaching Chinese as a foreign Language. (2009). *the outline of Chinese Vocabulary and Chinese character Level*. (1st ed). Beijing Language and culture university Press, Beijing
- Xiao,H., (2015). *An analysis of Chinese Preposition Errors Made by Thai learners*. Inner Mongolia Normal University. (in Chinese)